

šenství vkladní knížky poštovní spořitelny, neboť je uvedena svým jménem jako vkladatelka ve vkladní knížce, tuto řádně nabyła a ji drží, takže je vlastníci vkladu. Dovolatelka z uvedení jména svého jako vkladatele na vkladní knížce nemůže ještě takové oprávnění vyvozovati vzhledem na předpisy § 17 (4) zákona o poštovní spořitelně z 23. září 1930 č. 143 Sb. z. a n. Dle nich totiž může vkladatele přihlásiti také osob a třetí jako složitel, který má všechna práva a povinnosti vkladatelovy, dokud vkladatel neprokáže, že vkladní knížky řádně nabył. Z vkladní knížky č. 0098841 je patrno, že je v ní jako vkladatel uvedena žalobkyně, a zároveň jako složitel žalovaný a že dle pravidel poštovní spořitelny, vydaných na základě § 5 č. 2, § 8 zák. č. 143/30 Sb. z. a n. musí při každé výplatě býti předložen s vkladní knížkou též průkazní lístek, který se vkladateli, pokud se týče složiteli, vydá zároveň s vkladní knížkou. Tento průkazní lístek nebył nikdy dovolatelce odevzdán. Dovolatelka uloženy obnos 20.000 Kč na tuto knížku sama neuspóřila, a také upustila od původního tvrzení, že tuto částku si sama uložila, tvrdíc, že ji dal uložiti její manžel Stanislav prostřednictvím žalovaného na její jméno a vkladní knížku jí odevzdal. Avšak manžel dovolatelčin knížku tuto jí neodevzdal, naopak dovolatelka původně manželci popřela, že tuto knížku z domu odnesla, ale pak prohlásila, že mu ji přinese. Již z toho plyne, že ani řádným způsobem nenabyła vkladní knížky a nestala se vlastníci vkladu, kdyžť jí nebył ani odevzdán průkazní lístek, nezbytný k dispozici s vkladem (§ 427 obč. zák.). Mylný je právní názor dovolatelčin, že nastal obligační poměr jediné mezi ní a poštovní spořitelnou, poněvadž podle § 17 (4) uvedeného zákona a § 4 pravidel se vydá vkladní knížka a zároveň průkazní lístek složiteli a tento má všechna práva a povinnosti vkladatelovy, dokud vkladatel neprokáže, že vkladní knížky řádně nabył. Tento průkaz podán nebył. Dovolatelka nejsouc vlastníci vkladu, nemůže se za těchto okolností domáhati vydání průkazního lístku na žalovaném, který vůči ní nebył v žádném obligačním poměru. Vzhledem k tomuto právnímu posouzení je zbytečno se obíratí otázkou, zda průkazní lístek je příslušenstvím vkladní knížky, kterou uvedla dovolatelka teprve v odvolacím řízení, či zda je rovnocenným legitimačním papírem pro vlastníka vkladu, právě tak jako vkladní knížka, jak míní žalovaný, či konečně zda jde jen o průkazní prostředek dle jeho označení, jenž není měřítkem práv a povinností, a netřeba se také zabývati důvodem kusosti řízení (č. 2 § 503 c. ř. s.) v tom směru, že nebylo zjištěno, jakým způsobem a z jakých peněz onen vklad vznikl, že otec žalovanému nemohl nic dáti, a že nešlo o otcovský podíl, poněvadž tyto okolnosti byly pro vyřešení sporu bez významu.

Čís. 14898.

Předpis druhého odstavce § 225 c. ř. s. platí pro každý opravný prostředek za celého sporného řízení.

(Rozh. ze dne 30. ledna 1936, R I 954/35.)

O d v o l a c í s o u d zrušil usnesením rozsudek prvního soudu pro zmeškání a vyhradiv svému rozhodnutí právní moc, uložil prvnímu soudu nové jednání a rozhodnutí. Usnesení to bylo doručeno žalobci dne 22. června 1935.

N e j v y š š í s o u d odmítl rekurs do tohoto usnesení, podaný dne 13. července 1935.

D ů v o d y:

Podle čl. II. čís. 3 zákona z 19. ledna 1928 čís. 23 Sb. z. a n. o změně druhého odstavce § 225 c. ř. s. nemají soudní prázdniny na počátek a uplynutí konečných lhůt proti rozsudkům pro zmeškání a pro uznání vlivu. Předpis ten se vztahuje nejen k odvolání, nýbrž také k dovolání a k rekursům, zkrátka ke každému oprávněmu prostředku za celého sporného řízení ve všech stolicích proti rozsudkům naznačeného druhu (srov. rozhodnutí čís. 9320 Sb. n. s. a rozhodnutí tam uvedená). O takový oprávněný prostředek tu jde, neboť jde o rekurs proti usnesení odvolacího soudu, jímž byl rozsudek prvního soudu vydaný pro zmeškání zrušen a jemuž byla právní moc vyhrazena. Usnesení to bylo doručeno stěžovateli 22. června 1935. Uplynula tudíž 14denní lhůta rekursní v § 521 c. ř. s. stanovená hledíc k tomu, že dne 6. července 1935 byl památný den a dne 7. července 1935 neděle, dnem 8. července 1935. Rekurs byl však podán teprve dne 13. července 1935, tedy opožděně.

Čís. 14899.

Vládní nařízení čís. 169/33 Sb. z. a n. nevybočuje z mezí zmocnění daného zákonem čís. 95/33.

(Rozh. ze dne 30. ledna 1936, R I 1099/35.)

Proti žalobě na zaplacení zažalovaného obnosu ze zápůjčky namítli žalovaní, že poskytnuté jim zápůjčky jsou nicotné, neboť žalobkyně jest společenstvem s ručením obmezeným podle zákona čís. 70/73 ř. z. a zápůjčky poskytla jim (před účinností vládn. nař. čís. 169/33 Sb. z. a n.), ač nebyli jejími členy (§ 1 zák. čís. 70/73 ř. z.). N i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, p r v ý s o u d z těchto důvodů: Podle § 13 vládn. nař. ze dne 5. srpna 1933 čís. 169 Sb. z. a n. dosavadní obmezení působnosti peněžních ústavů v § 1 uvedených nedotýkají se platnosti právních jednání uzavřených těmito ústavami do dne účinnosti tohoto nařízení, pokud nebylo před tímto dnem pravoplatně rozhodnuto, že jsou neplatné. Tímto nařízením byla totiž prohlášena za platná právní jednání, která byla uzavřena ústavami v § 1 jmenovanými, kde nebyla dodržena formální obmezení ukládaná těmito ústavami starými zákonnými normami. Tato obmezení totiž ústavami takové téměř šmahem porušovaly a pod tlakem hospodářského vývoje a změněných hospodářských poměrů porušovati musily.